

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 14Co/77/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8211201505
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 03. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Milan Majerník
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2013:8211201505.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Majerníka a členov senátu JUDr. Ireny Dobňárovej a JUDr. Milana Šebeňa, v právnej veci žalobcu: CETELEM SLOVENSKO a.s., Panenská 7, Bratislava 1, IČO: 35787783, právne zastúpeného Advokátskou kanceláriou Nagyová Tenkáč, s.r.o., so sídlom Ružinovská 42, Bratislava, IČO: 36862169, konajúcou JUDr. Viktóriou Nagyovou Tenkáč, advokátkou, konateľkou spoločnosti, proti žalovanej: X. Q., nar. XX.X.XXXX, bytom Z., L. I. XX, aktuálna adresa pre doručovanie písomností: Z., B. XX, za účasti Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, Nám. Legionárov 5, Prešov, IČO: 42176778, právne zastúpeného JUDr. Ambrózom Motykom, advokátom, Nám. SNP 7, Stropkov, o zaplatenie 1.537,96 eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bardejov č. k. 1C/117/2011 - 78 z 27.3.2012, zhodou hlasov členov senátu takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok súdu prvého stupňa.

Žalovanej náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Žalobca je p o v i n n ý nahradiť vedľajšiemu účastníkovi na účet JUDr. Ambróza Motyku trov odvolacieho konania vo výške 189,82 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

Prvostupňový súd napadnutým rozsudkom zamietol v celom rozsahu žalobu, ktorou sa žalobca proti žalovanej domáhal zaplatenia sumy 1.537,96 eur s úrokmi z omeškania vo výške 9 % ročne od 1.2.2010 do 11.5.2010 zo sumy 1.662,86 eur a zo sumy 1.537,96 eur od 12.5.2010 do zaplatenia titulom nesplácania tvrdeného spotrebiteľského úveru podľa uzavretej Úverovej zmluvy zo dňa 7.6.2007.

Zároveň súd prvého stupňa žalovanej náhradu trov konania nepriznal a žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi na účet jeho právneho zástupcu JUDr. Ambróza Motyku trov konania vo výške 283,87 eur.

V dôvodoch rozhodnutia súd uviedol, že žalobca si uplatňoval proti žalovanej s odkazom na uzavretú Zmluvu zo dňa 7.6.2007 nároky pozostávajúce z dlžných mesačných splátok úveru vo výške 258,75 eur, splatných do odstúpenia od úverovej zmluvy, a zo sumy 1.279,21 eur ako dlžnej úverovej istiny zo zvyšných splátok úveru so splatnosťou po odstúpení od úverovej zmluvy. Z listiny - Žiadosti/zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru zo 7.6.2007 súd ustálil, že účastníci konania tohto dňa uzavreli individuálne špecifikovanú zmluvu o spotrebiteľskom úvere, podľa ktorej žalobca poskytol žalovanej úver vo výške 12.960,- Sk na nákup tovaru. Touto zmluvou však v ďalšom žalobca vopred vnútil

žalovanej aj iný úkon než iba ten, ktorý bol v tom okamihu vo sfére jej záujmu (získanie úveru na nákup tovaru). Ako vyplýva z predtlaču listiny (predloženej žalobcom), žalovaná súčasne jedným a tým istým podpisom na predmetnej listine podpísala sa aj pod tú časť predtlaču listiny - časť C, ktorá sa týka absolútne iného právneho vzťahu, ktorý mal vzniknúť až v budúcnosti. Obsah Žiadosti/zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru zo 7.6.2007 nezodpovedá ani tomu, aby tento záväzkový vzťah bol bezpodmienečne individualizovaný v zmysle § 4 ods. 2, 3 zák. č. 258/2001 Z.z.. Takáto individualizácia nebola realizovaná v zákonom predpísanej písomnej forme, ako to vyplýva z § 4 ods. 1 zák. č. 258/2001 Z.z.. Listina obsahuje iba žiadosť zákazníka, ktorá svedčí možnosti zmluvných strán v budúcnosti sa dohodnúť na úverovej zmluve o poskytnutí úverového rámca. Žalobca mal možnosť rozhodnúť, v závislosti od posúdenia údajov uvedených klientom v súvislosti so žiadosťou a s posúdením priebehu splácania klasického úveru a potom aj oznámiť spotrebiteľovi prijatie žiadosti aj s údajom o poskytnutí úverového rámca. Takéto skutočnosti však nesvedčia o individualizácii záväzkového vzťahu v písomnej forme. Žalobca za účelom existencie tohto nového vzťahu nepredložil súdu žiadne listinné dôkazy, t.j. zmluvu, na základe ktorej k takémuto úkonu došlo. Zmluva, od ktorej žalobca odvádza svoje nároky v tomto konaní, je tak absolútne neplatná, a preto žalobcovi vzniklo iba právo domáhať sa od žalovanej vrátenia toho, čo jej poskytol. Čerpanie peňažných prostriedkov žalovanou bez existencie platne uzavretej zmluvy súd kvalifikoval ako bezdôvodné obohatenie podľa § 451 ods. 1, 2 Obč. zák.. Žalobca žalovanej poskytol a žalovaná čerpala sumu 1.414,23 eur. Vrátila žalobcovi 653,86 eur. Žalobca nemá nárok na poplatky či úroky alebo zmluvné pokuty, na ktoré odkazuje žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru. Rozdiel medzi tým, čo žalovaná od žalobcu prijala, a tým, čo mu vrátila, predstavuje sumu 760,37 eur. Žalobcovi titulom vydania bezdôvodného obohatenia by patril v tomto konaní len nárok 760,37 eur. Aj vrátenie tohto plnenia však súd nemohol žalobcovi priznať, pretože vo veci bola uplatnená námietka premlčania nároku. Pre vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia v zmysle ust. § 107 Obč. zák. platí subjektívna dvojročná premlčacia lehota a objektívna trojročná premlčacia doba. Predmetná žaloba bola podaná na súde dňa 9.3.2011. Od 2.1.2008 do 3.3.2008 žalobca poskytol žalovanej sumu 630,68 eur. Ak bola žaloba v predmetnej veci podaná 9.3.2011, v prípade nevykonania žiadnych úhrad žalovanej by tieto plnenia boli premlčané v trojročnej objektívnej dobe. Žalovaná však plnila 653,86 eur a tieto sumy súd vyhodnotil ako úhradu nárokov žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia. Na vrátenie plnenia poskytnutého žalobcom žalovanej dňa 25.3.2008 vo výške 33,19 eur treba započítať zostatok toho, čo žalovaná plnila v sume 653,86 eur, takže na úhradu dlhu titulom vrátenia plnenia poskytnutého 25.3.2008 zostal len dlh už vo výške 10,01 Eur. Okrem toho zostali nezaplatené, a teda nevrátené žalobcovi plnenia, ktoré žalovaná prijala od 27.3.2008 do 13.1.2009 vo výške 750,36 eur. Tieto však nemožno priznať žalobcovi, pretože uplynula subjektívna dvojročná premlčacia doba. Žalobca sa o bezdôvodnom obohatení mohol dozvedieť už len tým, že plnil z absolútne neplatného právneho úkonu, ktorého neplatnosť zavinil tým, že nedodrжал zákonom stanovenú písomnú formu. Žalobca vystupuje ako dodávateľ - poskytovateľ úverov z vlastných zdrojov v rámci svojho predmetu činnosti. Súd preto predpokladá jeho znalosť právnych predpisov upravujúcich poskytovanie úverov spotrebiteľovi i to, že mal konať s odbornou starostlivosťou a dodržať písomnú formu právneho úkonu. Jedná sa o tzv. prezumpciu znalosti práva. Je nepochybné, že žalobca v postavení dodávateľa je tým silnejším účastníkom zmluvného vzťahu. Pokiaľ by v konaní nebola uplatnená námietka premlčania, bolo možné žalobcovi priznať titulom vydania bezdôvodného obohatenia sumu 760,37 eur. Keďže takáto námietka bola vznesená, súd ju po vykonanom dokazovaní vyhodnotil za dôvodnú, a preto žalobu aj v tejto časti zamietol.

Výrok o náhrade trov žalovanej súd odôvodnil aplikáciou ust. § 142 ods. 1 O.s.p.. Žalovaná nepožadovala náhradu trov konania, preto ani jej súd náhradu trov nepriznal. Zdôraznil pritom, že je nutné podanie návrhu na priznanie náhrady trov konania. Žalobca, ktorý bol neúspešný v konaní, nemôže mať nárok na náhradu trov konania. Vedľajší účastník mal prisúdenú náhradu trov konania, pretože vystupoval na strane účastníka, ktorý bol úspešný. Vedľajšiemu účastníkovi bola priznaná náhrada trov právneho zastúpenia za 3 úkony právnej služby, a to za prevzatie a prípravu zastúpenia, za písomné podanie vo veci samej zo dňa 16.11.2011 a za písomné podanie vo veci samej zo dňa 26.3.2012. Každý úkon právnej služby bol ohodnotený tarifnou odmenou 71,37 eur a k tomu sa pripočítal režijný paušál 2 x po 7,41 eur a 1 x v hodnote 7,63 eur. Toto všetko bolo zvýšené potom o DPH vo výške 47,31 eur, predstavujúcich 20 % odmeny i náhrady výdavkov.

Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie žalobca. Nesúhlasí s rozhodnutím súdu prvého stupňa. Namietka, že súd prvého stupňa na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym

skutkovým zisteniam, predmetnú právnu vec nesprávne právne posúdil a napokon vytýka aj to, že konanie pred súdom prvého stupňa má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Podľa jeho názoru, zmluva o spotrebiteľskom úvere uzavretá so žalovanou je platným právnym úkonom. Predmetom Zmluvy zo dňa 7.6.2007 bol na jednej strane klasický úver dohodnutý v časti B a na strane druhej podľa časti C1 úverová karta. Na pravej časti prednej strany žiadosti/zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru žalovaná požiadala, aby ju žalobca zaradil do zoznamu žiadateľov o poskytnutie úverového rámca, poskytol jej úverový rámec vo výške 20.000,- Sk a vydal úverovú kartu na jej meno. Túto žiadosť podpísala žalovaná po tom, čo sa oboznámila so Všeobecnými podmienkami žalobcu pre poskytnutie spotrebiteľského úveru (ďalej aj „VÚP“), a potvrdila svojím podpisom, že s nimi súhlasí bez výhrady. Bod I. 4. VÚP znamená, že tieto podmienky sú výzvou neurčenému počtu osôb na podanie návrhu na uzavretie zmluvy a v súlade s týmito podmienkami subjektu, ktorý výzvu urobil, t.j. žalobcovi. Celý proces uzatvárania úverovej zmluvy zodpovedá príslušným ustanoveniam Obč. zák. upravujúcim proces uzatvárania zmlúv, vrátane zmlúv spotrebiteľských. Žalovaná podpísala žiadosť, ktorú riadne vyplnila, označila dátumom a podpísala a tým sa tento úkon stal návrhom klienta na uzavretie zmluvy. Odoslaním písomného oznámenie žalobcu žalovanej zo dňa 7.9.2007 (pripojeného k podanému odvolaniu) došlo k prijatiu návrhu, a teda aj k vzniku zmluvy v zmysle § 275 ods. 4 Obch. zák.. Podmienka písomnej formy zmluvy o úvere tak bola dodržaná v súlade s platnými právnymi predpismi. V predmetnej veci je zrejmé, že návrh na uzavretie zmluvy pozostával z dvoch súčastí (dvoch čiastkových návrhov), pričom prvou súčasťou bolo poskytnutie tzv. klasického úveru a druhou súčasťou bolo poskytnutie úverového rámca (revolvingového úveru) a vydanie úverovej karty. Táto úverová zmluva nespôsobilá značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach účastníkov dotknutého právneho úkonu a bola zachovaná stabilita zmluvného postavenia strán. Vo veci boli splnené všetky zákonom stanovené podmienky potrebné pre vznik platného právneho úkonu - zmluvy o spotrebiteľskom úvere, predmetom ktorého je okrem iného aj poskytnutie úverového rámca a úverovej karty, nárok z ktorej je predmetom tohto súdneho konania. Zo žiadneho všeobecne záväzného právneho predpisu platného na území SR nevyplýva zákaz, či nemožnosť koncipovania právneho úkonu ako tzv. zmiešanej zmluvy. Nesúhlasí ani so záverom súdu prvého stupňa, že žalovaná ako klient neprejavila vôľu pre stanovenie tohto zmluvného režimu. Žalovaná svojím konaním - čerpaním úverového rámca z poskytnutej úverovej karty dostatočne hodnoverným spôsobom prejavila svoju vôľu. Opačný záver, aký vyslovil súd prvého stupňa, neobstojí ani z vykonaného dokazovania. To, že sa žalovaná dôsledne oboznámila s podmienkami poskytnutia spotrebiteľského úveru, svedčí aj to, že odmietla poistenie podľa časti D žiadosti/zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru. Žalobca namieta aj to, že z dôvodov rozhodnutia nevyplýva, ani nie je zrejmé, podľa akého zmluvného dojednania medzi žalobcom a žalovanou súd kvalifikoval zmluvu o úvere ako zmätočnú a na základe presne akých zákonných ustanovení. Odôvodnenie rozhodnutia nezodpovedá aplikácii ust. § 157 ods. 2 O.s.p. i čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Rozhodnutie súdu je zmätočné, nezrozumiteľné, nepreskúmateľné a účastníkovi konania tak postupom súdu prvého stupňa bola odňatá možnosť konať pred súdom. Žalobca konal vo vzťahu k žalovanej čestne a svedomito, nijakým spôsobom nezatajil žiadne jej oprávnenie či povinnosť, ani nespôsobil nerovnováhu v právach a povinnostiach medzi ním a žalovanou. Žalovaná bola dobre informovaná o samotnom návrhu na uzavretie zmluvy. Mala možnosť svoj návrh na uzavretie zmluvy aj odvolať. Samotný právny vzťah medzi účastníkmi sa spravuje ustanoveniami § 497 a nasl. Obch. zák., ustanoveniami Obč. zák. o spotrebiteľských zmluvách, ako aj zákonom o spotrebiteľských úveroch. Zdôrazňuje aplikáciu ust. § 261 ods. 3 písm. d/ Obch. zák. a v nadväznosti na to aj potrebu posúdenia premlčania podľa Obchodného zákonníka. Inštitút premlčania je upravený osobitne v Obč. zák., ale aj v Obch. zák.. Pre zmluvu o úvere, vrátane spotrebiteľskej zmluvy o úvere, sa musia aplikovať ustanovenia o premlčaní dané § 387 až § 408 Obch. zák.. Ak je všeobecná premlčacia doba štyri roky, nemôže byť predmetný nárok premlčaný. Pred súdom prvého stupňa žalovaná nespochybnila existenciu svojho záväzku voči žalobcovi. Námietku premlčania uplatnil len vedľajší účastník na strane žalovanej. Takéto konanie žalovanej bolo v rozpore s dobrými mravmi a súd preto na námietku premlčania nemal vôbec prihliadať. Poukazuje pritom na aplikáciu rozhodnutia NS ČR sp. zn. 33Cdo/126/2009 zo dňa 29.7.2010. Nárok uplatnený v tomto konaní považuje v celom rozsahu za dôvodný, a preto navrhuje, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvého stupňa zmenil tak, že zaviazá žalovanú zaplatiť žalobcovi sumu 1.537,96 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne od 12.5.2010 do zaplatenia a tiež navrhuje zaviazat žalovanú nahradit žalobcovi trovy konania. Tak, ako je uvedené vyššie, k podanému odvolaniu pripája Listinu zo dňa 7.9.2007, ktorou žalovanej oznamoval, že obdržala medzinárodnú kreditnú kartu Cetelem MasterCard.

Ďalším podaním doručeným súdu už po uplynutí zákonnej odvolacej lehoty žalobca dopĺňa dôvody podaného odvolania o výhrady voči priznaniu náhrady trov právneho zastúpenia vedľajšiemu účastníkovi. Poukazuje na to, že trovy právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka na strane žalovanej nie sú účelne vynaložené na uplatnenie práva žalovanej, a to vychádzajúc už zo samotného právneho postavenia a cieľov existencie občianskeho združenia ako vedľajšieho účastníka na strane žalovanej. Žalobca popiera aj účelnosť špecifikovaných úkonov, za ktoré bola vedľajšiemu účastníkovi priznaná náhrada trov konania. Úkony zo 16.11.2011 a zo dňa 26.3.2012 podľa žalobcu nespĺňajú podmienku účelnosti vynaložených nákladov a svojím obsahom nie sú ani úkonmi, za ktoré by mala byť priznaná právnenému zástupcovi odmena. Podania vedľajšieho účastníka neboli podaniami vo veci samej. Žalobca preto vníma výšku priznaných trov konania ako neprimeranú. Súd mal podľa žalobcu podrobne skúmať aj to, či nie sú splnené podmienky pre postup podľa § 150 O.s.p.. Zdôrazňuje, že vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovanej neprislúcha právo na náhradu trov v podobe trov právneho zastúpenia. Žiada preto rozhodnúť podľa odvolania zo dňa 26.6.2012. Pripája stanovky združenia, ktoré je vedľajším účastníkom v konaní, i rozhodnutia, na ktoré odkazuje v doplnení dôvodov podaného odvolania.

Žalovaná sa k podanému odvolaniu nevyjadрила.

Vedľajší účastník vo vyjadrení k podanému odvolaniu zdôraznil, že zo zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch vyplývajú aj presne stanovené náležitosti, ktoré má obsahovať zmluva o spotrebiteľskom úvere. Podpísaním formulára zo dňa 7.6.2007 nedošlo k vzniku paralelného úverového vzťahu. Zák. č. 258/2001 Z.z. pre zmluvu o spotrebiteľskom úvere stanovuje presné náležitosti, ktoré však neboli dodržané. Navyše, v konkrétnom prípade nebola dodržaná ani písomná forma zmluvy, čo spôsobuje neplatnosť zmluvy podľa § 40 ods. 1 Obč. zák.. Žiadosť o zaradenie do zoznamu žiadateľov v časti C formulára nemôže byť ani v spojení s písomným oznámením žalobcu, ktorým oznámil žalovanej, že ako spoľahlivému klientovi zasiela medzinárodnú kartu Cetelem MasterCard, považované za platné uzavretie zmluvy o revolvingovom úvere. Nesúhlasí so žalobcom, že sa pre účinky prijatia návrhu malo aplikovať ust. § 275 ods. 4 Obch. zák.. V spotrebiteľských právnych vzťahoch neprichádza do úvahy aplikácia cit. ust. Obchodného kódexu. Nesúhlasí ani s tvrdením odvolateľa, že konal vo vzťahu k žalovanej čestne a svedomito a že nijakým spôsobom nezatajil žiadne jeho oprávnenie či povinnosť, ani nespôsobil nerovnováhu v právach a povinnostiach medzi ním a žalovanou. Zdôraznil neprehľadnú, nejasnú a nezrozumiteľnú štruktúru VÚP žalobcu pre poskytnutie spotrebiteľského úveru, ktoré sú predkladané drobným, ťažko čitateľným písmom. Namieta tak aj neplatnosť všeobecných podmienok ako celku. Do pozornosti dáva aj rozsudok Vrchného krajského súdu v Karlsruhe z 3.5.2010 č.k. AZ 17 U 192/2010. Zo slovenskej súdnej praxe odkazuje na argumentáciu, aká vyplynula z rozsudku Okresného súdu Ružomberok zo dňa 29.3.2012 pod č.k. 5C/12/2012 - 106 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline z 25.6.2012 pod č.k. 5Co/212/2012 - 162. Ak žalobca poskytol žalovanej finančné prostriedky bez platného uzavretia zmluvy o revolvingovom úvere, je potrebné považovať právny vzťah medzi účastníkmi za vzťah v právnom režime bezdôvodného obohatenia. Žalobca poskytol žalovanej sumu 1.414,23 eur. Žalovaná mu vrátila 653,86 eur. Každá osobitná splátka, ktorú si žalovaná z úverovej karty bez právneho dôvodu vybrala, podlieha samostatnému režimu premlčania. Pretože žaloba bola podaná dňa 9.3.2011, vedľajší účastník vzniesol dôvodne v konaní námietku premlčania. Preto nebolo možné žalobcovi ani nárok titulom bezdôvodného obohatenia priznať. Vedľajší účastník môže účinne vzniesť námietku premlčania aj s poukazom na závery, aké vyplynuli z rozhodnutí Najvyššieho súdu ČR z 19.2.2009 sp. zn. 25Cdo/539/2008 alebo zo dňa 7.7.2005 sp. zn. 21Cdo/2313/2004. Takýto názor vyplýva aj z najnovšej teoretickej publikácie - Komentár k Občianskemu súdnemu poriadku vydaný vo Vydavateľstve C.H.Beck z roku 2012. Zmluvná podmienka koncipovaná v rámci predformulovanej štandardnej zmluvy spotrebiteľa nezaväzuje, pokiaľ je formulovaná nevýhodnejšie oproti právnej úprave podľa Obč. zák.. Táto tzv. jednostranná kogentnosť ustanovení Obč. zák. v záujme vyššej ochrany spotrebiteľa pri predformulovaných štandardných zmluvách odôvodňuje aj to, že sa pre premlčanie použijú prednostne ustanovenia civilného kódexu pred kódexom obchodným. Vyplýva to aj z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR z 25.1.2011 sp. zn. 5MCdo/20/2009. Vedľajší účastník preto považuje rozhodnutie súdu prvého stupňa za správne a navrhuje ho potvrdiť. Žiada priznať aj náhradu trov odvolacieho konania.

Odvolací súd pred prejednaním podaného odvolania v zmysle ust. § 213 ods. 2 O.s.p. vyzval účastníkov na vyjadrenie k možnému použitiu ust. § 53a ods. 1 Obč. zák. (v nadväznosti na súdne rozhodnutie,

ktorým bolo právoplatne rozhodnuté o neprijateľnosti zmluvnej podmienky), a tiež možnej aplikácii záverov vyplývajúcich z rozhodnutí Ústavného súdu SR, napr. IV. ÚS 49/06 či III. ÚS 300/06. Výzva z 11.2.2013 bola doručená žalobcovi, vedľajšiemu účastníkovi a žalovanej.

Vedľajší účastník vo vyjadrení na uvedenú výzvu zdôraznil, že právoplatné rozhodnutie o neprijateľnosti zmluvnej podmienky aj v inej veci vytvára pre súd zákonnú prekážku priznať žalobcovi plnenie zo zmluvnej podmienky, ktorá už bola judikovaná ako zmluvná podmienka neprijateľná, a teda v zmysle § 53 ods. 5 Obč. zák. absolútne neplatná. Poukázal aj na to, že je povinnosťou súdu rozhodovať v obdobných veciach rovnako a v prípade odklonu od judikatúry povinnosť uviesť dostatočné a presvedčivé dôvody pre tento odklon vyplýva aj z požiadaviek právnej teórie i z ďalších rozhodnutí Ústavného súdu SR, či Európskeho súdu pre ľudské práva, na ktoré poukazuje v podanom vyjadrení. Napokon, vedľajší účastník reaguje aj na doplnenie odvolania žalobcu, týkajúce sa trov konania. Cituje závery z viacerých rozhodnutí odvolacích súdov, podľa ktorých mu bola priznaná náhrada trov v konaní. Nesúhlasí preto s odvolacími námietkami žalobcu. Uplatňuje si aj náhradu trov v odvolacom konaní aj za úkon, ktorým reagoval na výzvu odvolacieho súdu.

Žalobca vo vyjadrení na výzvu odvolacieho súdu poukázal na to, že ust. § 53a ods. 1 Obč. zák. bolo do Občianskeho zákonníka zapracované až s účinnosťou od 1.3.2010. Aj z dôvodovej správy k novele Obč. zák. vyplýva, že nová povinnosť dodávateľa nevznikne v prípadoch, ak dodávateľ uplatnil plnenia pred právoplatnosťou rozhodnutí, v ktorých sa rozhodlo o neprijateľnej podmienke. Žalobca svoje nároky zo Zmluvy zo dňa 7.6.2007 uplatnil proti žalovanej úkonom - čiastočným odstúpením od úverovej zmluvy zo dňa 28.12.2009. K uplatneniu nárokov žalobcu tak došlo ešte pred 1.3.2010, a preto aplikácia § 53a ods. 1 Obč. zák. tak v posudzovanej právnej veci nie je podľa žalobcu možná. Aplikácia § 53a ods. 1 Obč. zák., účinná od 1.3.2010, by bola v priamom rozpore s prechodným ustanovením Obč. zák., upraveným v § 879l Obč. zák.. Podľa žalobcu tak nemožno v konaní ani aplikovať závery, aké vyplynuli z uznesenia NS SR 3Cdo 282/2012, ktorým bolo odmietnuté dovolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline zo dňa 17.5.2012 sp. zn. 9Co/37/2012. Dovolanie bolo odmietnuté len z dôvodu procesnej neprípustnosti. Rozsudok Okresného súdu Žilina v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline nadobudol právoplatnosť najskôr dňa 30.5.2012. Toto vylučuje použitie ustanovenia § 53a ods. 1 Obč. zák. v predmetnej veci. Žalobca ďalej v nadväznosti na uplatnené odvolacie dôvody poukazuje na to, že ust. § 53 ods. 1, 2 Obč. zák. zdôrazňuje to, že neprijateľnosť zmluvnej podmienky sa nevzťahuje na predmet plnenia alebo cenu plnenia. Aj toto podľa žalobcu má za následok nemožnosť použitia § 53a ods. 1 Obč. zák. na konkrétny prípad. Občiansky zákonník v ustanovení § 53 ods. 1, 2, platnom ku 7.6.2007 i ku 7.9.2007, priamo vylučuje možnosť určiť zmluvné ustanovenie, obsahom ktorého je predmet plnenia a cena plnenia, za neplatné z dôvodu jeho neprijateľnosti. Žalobca poukazuje na to, že podávať zjednocujúci výklad a určovať, ktorý výklad právneho predpisu je správny, prislúcha výlučne Najvyššiemu súdu SR. Najvyšší súd SR zatiaľ nerozhodol vo veci so skutkovým stavom analogickým tomuto konaniu a rozhodnutia všeobecných súdov uvedené vo výzve odvolacieho súdu nie sú záväzné pre rozhodnutie súdu v tejto veci. Žalobca zotrváva na svojich odvolacích námietkach, že zmluva o spotrebiteľskom úvere v predmetnej veci bola platným právnym úkonom. Dodáva, že aj pre aplikáciu subjektívnej premlčacej doby je dôležité, kedy sa žalobca prvýkrát dozvedel o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu. V predmetnej veci nie je správne konštatovanie súdu prvého stupňa, že subjektívna premlčacia doba začala plynúť odo dňa výberu peňažných prostriedkov. Žalobca sa totiž prvýkrát dozvedel o tom, že mohlo dôjsť k bezdôvodnému obohateniu až vtedy, keď mu bol doručený rozsudok súdu prvého stupňa v predmetnej veci. Nárok žalobcu nemôže byť preto premlčaný. Každý prípad vedený na súde musí byť posudzovaný osobitne s prihliadnutím na osobitosti daného skutkového stavu, na predložené listinné dôkazy i ďalšie výsledky dokazovania v tom-ktorom súdnom konaní. Nemôžu byť preto aplikované závery z rozhodnutí Krajského súdu v Žiline 5Co/212/2012, či Krajského súdu v Prešove 14Co/41/2012.

Odvolací súd následne prejednal podané odvolanie bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p.. Preskúmal napadnutý rozsudok i konanie, ktoré mu predchádzalo, v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 212 ods. 1, 3 O.s.p. a dospel pritom k záveru, že včas uplatnené odvolacie dôvody nie sú spôsobilé privodiť zmenu, či zrušenie napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa.

Súd prvého stupňa vykonal vo veci dokazovanie v potrebnom rozsahu. Dôkazy vyhodnotil v súlade s ust. § 132 a nasl. O.s.p. a napokon dospel aj k správnym skutkovým i právnym záverom, s ktorými sa odvolací súd stotožňuje. Z dôvodov napadnutého rozsudku odvolací súd nezistil žiadne vecné, či procesné pochybenie.

Aj odvolací súd je toho názoru, že tvrdená zmluva o revolvingovom úvere je neplatná. Súhlas žalobcu s revolvingovým úverom ako jednostranný úkon nie je zmluvou a ako taký neobsahuje dohodu strán ani o výške úroku z úveru, ani o výške úroku z omeškania, pričom nebola dodržaná písomná forma. Jednostranný súhlas žalobcu s uzavretím zmluvy o revolvingovom úvere bez osobitnej písomnej zmluvy, v ktorej by bol tento záväzkový vzťah individualizovaný so všetkými náležitosťami, aké vyžaduje ust. § 4 ods. 1, 2 zák. č. 258/2001 Z.z., nespĺňa náležitosti predpísanej formy. Ak na základe neplatného dojednania žalobca plnil žalovanej a žalovaná prijala sumu 1.414,23 eur bez osobitnej písomnej zmluvy, žalobca má iba nárok na vrátenie uvedenej tejto čiastky titulom bezdôvodného obohatenia. Tento nárok v rozsahu plnenia žalovanej vo výške 653,86 eur zanikol splnením (§ 559 ods. 1 Obč. zák.). Zostatok nároku vo výške 760,37 eur podlieha režimu premlčania. Nemožno súhlasiť so žalobcom, že premlčanie sa malo posudzovať podľa ustanovení Obchodného zákonníka. Táto námietka je nedôvodná. Aj tu treba mať na zreteli aplikáciu ust. § 54 ods. 1 Obč. zák., ktoré nepripúšťa pre spotrebiteľa zmluvne dohodnúť podmienku nevýhodnejšie proti Občianskemu zákonníku. Nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia a otázku premlčania tohto nároku treba posúdiť podľa ustanovení Občianskeho zákonníka, vrátane dvojročnej subjektívnej premlčacej doby. Odvolací súd sa stotožňuje aj s tými závermi súdu prvého stupňa, ktoré sa týkajú začiatku plynutia jednotlivých premlčacích dôb od jednotlivých plnení, ktoré žalovaná od žalobcu prijala. Nemožno akceptovať požiadavku na neprihliadanie na námietku premlčania, pretože podľa žalobcu jej uplatnenie je v rozpore s dobrými mravmi. Dôvodné vznesenie námietky premlčania v občianskom súdnom konaní (§ 100 ods. 1 Obč. zák.) nemožno považovať za konanie, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi v zmysle § 3 ods. 1 Obč. zák. (viď aj rozsudok NS SR sp. zn. 1Cdo/148/2004 alebo rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 176/2011 - 14). Už uvedené skutočnosti sú postačujúce preto, aby mohol súd uzavrieť, že nemožno žalobe žalobcu vyhovieť, a teda ani v odvolacom konaní odvolaniu žalobcu vyhovieť.

Odvolací súd v nadväznosti na výzvu, ktorú adresoval účastníkom konania v zmysle ust. § 213 ods. 2 O.s.p. zo dňa 11.2.2013, dodáva, že opakovane vo viacerých rozhodnutiach, okrem iného aj v rozhodnutiach, na ktoré poukázal v označenej výzve, bol judikovaný záver o neplatnosti tej časti listiny - žiadosti/zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru v časti C - úverová karta. Súdny judikovali či už neprijateľnosť tejto zmluvnej podmienky, a aj judikovali to, že k uzavretiu zmluvy nedošlo práve pre nesplnenie náležitostí zmluvy o úvere i nedodržania jej písomnej formy tak, ako to žiada ustanovenie § 4 ods. 1 zák. č. 258/2001 Z.z.. V právnom štáte sú všeobecné súdy primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržanie základných práv a slobôd. Sú povinné rešpektovať pravidlá, ku ktorým okrem iného patrí aj predvídateľnosť práva a právna istota. Princíp predvídateľnosti práva sa nevzťahuje len na predvídateľnosť účinku právnych noriem, ale aj na predvídateľnosť súdneho rozhodnutia o výsledku súdneho konania. Predvídateľnosť je logickým dôsledkom riadneho dodržiavania právneho poriadku. Ak súd náležite a správne interpretuje objektívne právo, nemôže sa stať, aby v dvoch podobných prípadoch rozhodol diametrálne odlišne. Rozdielnym rozhodovaním súdov by sa negoval základný pilier práva, a to právna istota. Za účelom ochrany stability práva a zabezpečenia princípu predvídateľnosti je potrebné judikatúru nasledovať a odchyľovať sa od ňou prijatých právnych záverov iba vtedy, ak sú na to dané dostatočné dôvody. Takýto postup zodpovedá aj aplikácii čl. 144 Ústavy SR. Nemožno to viazať len na prípadné rozhodnutia dovolacieho súdu. Odvolací súd preto vo výzve z 11.2.2013 odkázal aj na Nálezy ÚS SR sp. zn. III. ÚS 300/06 či sp. zn. IV. ÚS 49/06. Ak je pre súd rozhodujúci podľa § 154 ods. 1 O.s.p. stav v čase jeho vyhlásenia, je odvolací súd toho názoru, že je potrebné brať na zreteľ už judikovaný záver aj o neprijateľnosti zmluvnej podmienky. Ak v konkrétnej veci by súd prípadným iným rozhodnutím žalobe vyhovel, porušoval by ako orgán členského štátu EÚ povinnosť poskytnutia ochrany pred neprijateľnými podmienkami, ktoré už boli judikované.

Včas uplatnené odvolacie dôvody sa v ničom nedotýkali priznania náhrady trov vedľajšiemu účastníkovi. Pri aplikácii § 205 ods. 3 O.s.p. na dodatočne uplatnené odvolacie dôvody, týkajúce sa priznania náhrady trov právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka, nemožno preto prihliadať. Ak má podľa § 93 ods. 4 O.s.p. vedľajší účastník rovnaké práva a povinnosti ako účastník, potom aj pri aplikácii čl. 47 ods. 2

Ústavy SR nemožno ani vedľajšiemu účastníkovi upierať právo nechať sa zastúpiť v konaní právnym zástupcom. Zo žiadneho z ustanovení O.s.p. nevyplýva, žeby vedľajší účastník právo na zastúpenie v konaní právnym zástupcom nemal. Aktivita vedľajšieho účastníka v predmetnom konaní evidentne súvisela s ochranou spotrebiteľa. Niet preto dôvodu, aby vedľajšiemu účastníkovi nebola priznaná aj náhrada trov konania spojených s jeho právnym zastúpením. Ak žalobca v dodatočne oznámených odvolacích dôvodoch namietal jednotlivé úkony právnej služby, na toto, tak ako je už uvedené vyššie, nemožno prihliadať, pretože tieto dôvody, ktorými je odvolací súd viazaný (§ 212 ods. 1 O.s.p.), boli uplatnené až po uplynutí zákonnej odvolacej lehoty.

Z týchto dôvodov odvolací súd rozhodnutie súdu prvého stupňa aj s odkazom na správne a zákonu zodpovedajúce zdôvodnenie potvrdil podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p..

V odvolacom konaní bol žalobca neúspešný. Nemožno mu preto priznať nárok na náhradu trov konania. Úspešná žalovaná nárok na náhradu trov neuplatnila. Vedľajší účastník žiadal priznať náhradu trov odvolacieho konania. Pri aplikácii § 93 ods. 4, § 142 ods. 1 a § 224 ods. 1 O.s.p. mu možno priznať nárok na náhradu trov právneho zastúpenia, a to za vyjadrenie k podanému odvolaniu realizované prostredníctvom splnomocneného advokáta, ale aj za vyjadrenie na výzvu odvolacieho súdu na možné použitie ustanovení právnych predpisov. Advokát má nárok na tarifnú odmenu zodpovedajúcu ust. § 10 ods. 1, 2, § 14 ods. 1 písm. b/ vyhl. č. 655/2004 Z.z. po 71,37 eur za úkon. K tomu treba pripočítať za úkon realizovaný v roku 2012 náhradu hotových výdavkov tzv. režijného paušálu (§ 16 ods. 3 vyhl. č. 655/2004 Z.z.) vo výške 7,63 eur a za úkon v roku 2013 vo výške 7,81 eur. Súčet odmeny režijného paušálu a DPH (§ 18 ods. 3 cit. vyhl.) v predmetnej veci potom dáva sumár 189,82 eur. Preto v tejto výške bola vedľajšiemu účastníkovi na účet jeho právneho zástupcu priznaná náhrada trov odvolacieho konania.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.